

der lader sig forene med Silbefiskeriets Løv, selv medens dette er i Forsald, kan blive skadelig som en Hindring for dets eventuelle Opkomst; men naar henses til den ikke ringe Indskrænkning, Aalevaadfisheriet vil lide derved, at Vaadde ikke maa drages til Vaaden, har det troet at kunne komme Brugere af de større Vaadde imøde ved ikke at indskrænke Tiden, der i 1867 var udvidet til $4\frac{1}{2}$ Maaned, fra 15. Maj til 1. Oktober, yderligere end $\frac{1}{2}$ Maaned, saaledes at den i Lovforslagets § 33 er ansat til 4 Maaned, efter medunderstrevne Koersgaard's Formening om det bedst passende, fra 20. Maj til 20. September.

b. Efter hvad foran er anført om det Tryk, som dette ene Fiskeri med Aalevaad udøver paa saagodtsom alle andre Fiskerier, og den Spild, det medfører af en utilbørlig stor Mængde Fiskeyngel, maa det være magtpaaliggende at formindske Trykket ved at søge det fjernet fra de Steder, hvor andet Fiskeri paa mere indskrænkede Omraader har en uafviselig Betydning, og henvist derhen, hvor det kommer anden Fiskerivirksomhed mindre i Vejen, samt fremdeles at holde det borte fra de Strøg, hvor Fiskene søge hen for at affætte deresæg, og hvor den udlækkede Yngel kan finde Føde og et fredeligt Hjem, indtil den er saa vidt, at den kan, om det saa maa siges, staa paa sine egne Ben. At dette vil være Tilfældet overalt paa det lavere Vand, der snarere gennemvarmes af Solens Straaler, samt i de mindre Fjorde og Indvige, hvor Vandetangen, fri for stridende Strømninger, gjerne bliver frodig og tæt, kan der neppe være Tvivl om. At der her ofte hele Aaret om drives et livligt Fiskeri som Erhverv for de Omboende ved Stangning, med Ruser, Bundgarn, Nebgarn, Kroge og andre ubetinget uskedelige Redskaber, er en ligesaa bekendt Sag, som det gennem Erfaringens Prøve navnlig i de senere Aar har vist sig, at naar 3 à 4 større Aalevaad i en Tid af 8 à 14 Dage have gennemsløjet slige Fjorde eller Strøg, forlade de dem, fordi det ej længere lønner Arbejdet, og efterlade dem saa omtrent udfiskede til den omboende Befolkning, der har maattet standse sin Virksomhed, saalænge Vaadene vare i Gang og nu maa lide under disses Udledelse hele Aaret om; dette rammer isærligt den fattige Mand, der ikke kan anskaffe de kostbare Redskaber, men maa nøjes med de billige Nebgarn, Kroge og Stangjern. Kan han bekoste sig et Puls- eller større Vaad, saa gjør han det med den Bestemmelse at fiske op dermed, førend de Tilreisende kunne komme: det maa indrømmes, at en saadan Rappestrid ikke er Fiskeriet tjenlig. Men der er ogsaa andre Steder, hvor, som ovenfor omtalt, Pulsvaad budde være banlyste som skadelige for Indsig gennem smalle Sunde fra større Havstrøg, og det kan vist antages, at det selv i Drejund vilde blive fulgt til Dørs baade af danske og svenske Fiskere. — I Medfør heraf ere partielle Udskikkelser som Værn mod Overgreb og Udledelse berettigede, hvor Pulsfiske bliver tilladt, og Hensigtsmæssigheden eller Nødvendigheden af laasede Vaade maa dermed findes tilstrækkelig begrundet.

Medunderstegnede Lütken har, skjøndt han gjerne anerkjender „Hensigtsmæssigheden“ af slige „laasede Vaade“, ikke i samme Grad som Udvalgets andre Medlemmer kunnet overtyde sig om „Nødvendigheden“ af nu at kalde dem til Live igjen, men skal, da han i denne Henseende har staaet ene med sin Opfattelse, indskrænke sig til at antyde sin i denne Henseende lidt afvigende Anskuelse.

Spørres der nu endelig, om dog ikke Fordelene ved det hele Aalevaadfisheri ere saa overvejende, at ethvert Offer bør gjøres for det; og at det bør opretholdes for enhver Pris, saa kunne vi ligesaa umulig gaa ind paa en saadan Betragtning, som vi ville gjøre Indvendinger mod et indskrænket Brug paa Limfjorden, hvor det i mange Aar har været en kjær Haandtering for en stor Del af den vestlige Fjords Fiskere, fornemmelig fra Harbøre og Agger; og det saa meget mere som Limfjorden siden Gjennembrudet i 1825 ikke korrekt bærer Navn af en Fjord, men snarere udgjør en Samling af større Hav-Bredninger, der, udsendende en Mængde Fjorde og Vige ind i det omliggende Land, ved smalle Sunde staa i Forbindelse med B. med Vesterhavet og mod D. med Skattegat. Hvorvidt Brugen af Aalevaad bør tillades i Landets egentlige Fjorde er et Spørgsmaal, som vi senere skulle behandle. Paa Bredninger med dybere Vand, indtil 5 Favne, kunne Vaadene ikke medføre større Ulemper end taales kan, men Brugen af mindre Vaad paa lavere Vand er det, som volder Betænelighed. Dette er ogsaa anerkjendt i den nu gjældende Limfjordslovgivning, idet man for at forebygge Brugen af disse smaa Vaad paa det grundere Vand har givet Bestemmelser om et saadant Minimum af Dybde i Armegarnet, som maatte synes at forhindre saadan Brug; men nogen afgjørende Hindring er det ikke, og da det foran, ved at omhandle hensigtsmæssige Værn mod Pulsvaadenes Skadelighed, blev udtalt, at vi ej kjendte flere end de der nævnte, saa var det ikke, fordi vi oversaa Bestemmelserne om Armebydden, men fordi vi ansaa dem for betydningsløse; man kunde vel ogsaa snarere sige, at man derved søgte et Værn mod Vaadets Misbrug, mindre mod den ved det foraarsagede Skade. Hvorledes der ellers er samlet om for at gjøre disse Bestemmelser virksomme, vil ses af følgende: Lov af 29. Decbr. 1857 § 19 bestemte for Bøtvaad, at Arme-garnet maatte være ikke over 3 Favne og ikke under 1 Favne; — Lov 21. Marts 1860 ophævede